Η "γενιά της αδιαφορίας" (μ. Αρσένιος Βλιαγκόφτης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 31 Μαρτίου, 2016

Ὁ τίτλος τῆς ἀποψινῆς μας ὁμιλίας εἶναι παρμένος ἀπό τόν δεύτερο τόμο τῶν Λόγων τοῦ Ἁγίου Παϊσίου, μέ τίτλο Πνευματική Ἀφύπνιση (σσ. 20 κ.ἑ.), πού ἐξέδωσε τό 1999 τό γυναικεῖο μοναστήρι τῆς Σουρωτῆς, ὅπου καί ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου.

Στό βιβλίο αὐτό, ἤδη πρίν ἀπό τριάντα χρόνια, ὁμιλεῖ ὁ Ἅγιος γιά τό «γενικό ρεμπελιό» καί τήν «προσπάθεια νά τά γκρεμίσουν ὅλα»!

Ἀφορμή πήραμε καί ἀπό συνθήματα τοῦ τύπου «Ἑλλάδα ψόφα, νά ζήσουμε ἐμεῖς», γραμμένα τόν τελευταῖο χρόνο σέ τοίχους τῆς Ἀθήνας καί ὑπογραφόμενα ἀπό τήν Antifa (εἶναι ὁ χῶρος τῶν λεγομένων ἀναρχοαυτόνομων).

Παραδείγματα ἀδιαφορίας θά μποροῦσε νά δώσει κάποιος πολλά καί σίγουρα ὅλοι μας γνωρίζουμε. Ὁ ἅγιος Παΐσιος ἀναφέρει ὅτι φιλόλογος ἀπό τή Χαλκιδική δέν ἤξερε τί εἶναι τό Ἅγιον Ὄρος! Φίλος γιατρός χειρουργός ἐπαρχιακοῦ νοσοκομείου μοῦ ἔλεγε ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν εἰδικευομένων πού πέρασαν ἀπό ἐκεῖ δέν εἶχαν κανένα ἐνδιαφέρον νά μάθουν χειρουργική. «Ὅλη μέρα μέ ἕνα καφέ στό χέρι», μοῦ ἔλεγε ὁ γιατρός, φανερά ἀπαισιόδοξος γιά τό ποῦ πάει αὐτός ὁ τόπος.

Τό φαινόμενο, φυσικά, δέν εἶναι μόνον ἑλληνικό. Ἡ Γαλλίδα φιλόλογος Νατάσα Πολονύ, πού ἔγραψε ἕνα σπουδαῖο βιβλίο μέ τίτλο «Τά χαμένα παιδιά μας» (ἐκδ. Πόλις 2004- θά ἀναφερθοῦμε ξανά καί ξανά στό βιβλίο αὐτό) ἀναφέρει παραδείγματα ἀπό τή Γαλλία. Νέα παιδιά, χωρίς κανένα ἐνδιαφέρον γιά τό παραμικρό. Νέα παιδιά, πού προσλαμβάνονται σέ μιά ἐργασία καί τήν παρατοῦν μετά ἀπό λίγες ἡμέρες, χωρίς νά κάνουν οὔτε ἕνα τηλεφώνημα στόν ἐργοδότη τους. (βλ. Πολονύ, σσ. 61, 62).

Ἄς καταπιαστοῦμε λοιπόν μέ τό θέμα μας, μέ τή γενιά τῆς ἀδιαφορίας, ἤ -ἄν θέλετε- μέ τήν κοινωνία τῆς ἀδιαφορίας.

Προσεγγίζοντας πνευματικά τό θέμα θά μπορούσαμε νά μιλήσουμε γιά τήν ἀδιαφορία ὡς ἀ-κηδία (α στερητικό καί κῆδος, ἐξ οὗ καί κηδεία, πού σημαίνει κυριολεκτικῶς φροντίδα).

Ἀκηδία, ὡς γνωστόν, σύμφωνα μέ τίς ἀναλύσεις πού κάνουν οἱ ἅγιοί μας, σημαίνει

πρῶτα-πρῶτα ἀδιαφορία γιά τή σωτηρία μας.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης ἀφιερώνει τόν 8ο λόγο τῆς Κλίμακός του στήν ἀκηδία, ἡ ὁποία ναρκώνει τήν ψυχή καί τήν ὁδηγεῖ σιγά-σιγά στόν πνευματικό θάνατο.

Ὑπάρχει ὅμως καί ἡ καλή ἀδιαφορία, ὅπως τήν ὀνομάζει πάλι ὁ ἅγιος Παΐσιος, ἀλλ᾽ αὐτή εἶναι κάτι ἄλλο, εἶναι τό νά μήν παίρνει ἕνας εὐαίσθητος ἄνθρωπος «τοῖς μετρητοῖς» τά πάντα μέ ἀποτέλεσμα νά φθείρεται ἐσωτερικά.

Θά προσπαθήσω νά σᾶς δείξω ὅτι ἡ δημιουργία τῆς «γενιᾶς τῆς ἀδιαφορίας» δέν συνέβη τυχαῖα, ὡς ἕνα ἀτύχημα, κάτι πού δέν πῆγε καλά, ἀλλά ἀποτελεῖ μέρος μιᾶς γενικότερης στόχευσης γιά διάλυση καί ξεχαρβάλωμα τῶν πάντων, ὥστε μετά νά ἔλθει ἡ λύση: ἡ τάξη ἀπό τό χάος (Ordo ad chaos), ὅπως λένε οἱ ἰλλουμινάτι, πού παίζουν κεντρικό ρόλο στή λεγομένη Νέα Τάξη Πραγμάτων.

Τί θέλουν (στρατηγικός στόχος)

Γιά νά καταλάβουμε ὅσα σήμερα συμβαίνουν στήν πατρίδα μας καί στόν κόσμο, στήν ἐκπαίδευση, στήν κοινωνία, παντοῦ, πρέπει νά ἔχουμε ἕνα κλειδί γιά τήν κατανόηση αὐτή. Ἔτσι θά μποροῦμε νά συνδέουμε καί πράγματα φαινομενικῶς ἀσύνδετα μεταξύ τους καί νά βρίσκουμε τό κρυμμένο νόημα πολλῶν ἀπό τά σημερινά δρώμενα.

Πρέπει λοιπόν νά ξέρουμε ὅτι μαίνεται ἕνας πόλεμος καί ἀόρατος (πνευματικός) καί ὁρατός (σέ ἐπίπεδο πολιτικῶν, οἰκονομικῶν καί κοινωνικῶν μέτρων, ἀλλαγῶν, ἀνατροπῶν, ἀλλά καί στρατιωτικῶν ἐπεμβάσεων) μέ στρατηγικό στόχο τήν ἔλευση τῆς διαβόητης Νέας Τάξεως Πραγμάτων τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς, μέσῳ τοῦ ὁδοστρωτήρα τῆς Παγκοσμιοποίησης. Ὁ τελικός στόχος εἶναι ἕνας κόσμος μέ ἕναν παγκόσμιο κυβερνήτη, τό παλαιό δηλαδή σχέδιο τῶν μυστικῶν ἑταιριῶν, τύπου μασονίας, θεοσοφίας, ἰλλουμινάτων (πεφωτισμένων) κ.ἄ. Θυμηθεῖτε τίς ἀναφορές τῶν παγκοσμιοποιητῶν τύπου Σόρος ἤ Μπίλ Γκέητς ἤ τοῦ δικοῦ μας Γιωργάκη Παπανδρέου γιά τήν ἀνάγκη «παγκόσμιας διακυβέρνησης» (=κυβέρνησης), γιά νά λύσει τά παγκόσμια προβλήματα.

Πῶς προωθοῦν τόν στόχο (τακτική)

Ἄς ἔλθουμε λοιπόν νά δοῦμε πῶς κάποιοι ἐργάσθηκαν καί ἐργάζονται συστηματικά γιά τή δημιουργία τῆς «γενιᾶς τῆς ἀδιαφορίας».

Πῶς διαλύουν τή νεολαία κυρίως, ἀλλά καί ὅλη τήν κοινωνία.

1. Ναρκωτικά

Τά ναρκωτικά σκοτώνουν τή νεολαία μας. Δέν θά ἐπιμείνουμε σ᾽ αὐτό τό θέμα, γιατί εἶναι τόσο γνωστό, ὥστε δέν χρειάζεται ξεχωριστή ἀνάλυση.

2. Διαφθορά

Σημαντικό ἐργαλεῖο γιά τή διάλυση εἶναι ἡ ἐξώθηση τῶν νέων μας στή διαφθορά, τόσο μέ τήν στενή ὅσο καί μέ τήν εὐρεία ἔννοια τοῦ ὅρου.

Σήμερα τό ἴδιο τό σχολεῖο καί ἡ πολιτεία εἶναι οἱ μεγαλύτεροι προαγωγοί τῶν παιδιῶν μας στήν ἀνηθικότητα.

Ἄς θυμηθοῦμε αὐτά πού διδάσκονται στό σχολεῖο στά «Βιβλία Γλώσσας», ὅπως π.χ. τό ἀφήγημα «Ὀσάκις», ὅπου ὁ Σάκης, ὁ 25χρονος ὑδραυλικός, εἶναι ὁ νεαρός μέ τόν ὁποῖο «βγαίνει» μιά 15χρονη μαθήτρια, πρᾶγμα πού τό ξέρει ὅλη ἡ τάξη, γι᾽ αὐτό καί γίνεται πανζουρλισμός, ὅταν ὁ καθηγητής τούς διδάσκει τό ἐπίρρημα ὀσάκις. (βλ. «Τετράδιο Ἐργασιῶν» Α΄ Γυμνασίου, σ. 16).

3. Διάλυση μέσῳ τῆς πολυπολιτισμικότητας, πολυφυλετικότητας καί πολυθρησκευτικότητας.

Ἐπειδή κανένας ἐλεύθερος ἄνθρωπος δέν θά ἤθελε νά ζήσει σέ μιά, «κοινωνία» (κοινωνία ἐντός εἰσαγωγικῶν) τύπου Big Brother (βλ. «1984» τοῦ Τζώρτζ Ὄργουελ), γι᾽ αὐτό ὁ στόχος εἶναι νά διαλυθοῦν οἱ κοινωνίες.

Πῶς θά γίνει αὐτό; Μέσῳ τῆς πολυπολιτισμικότητας, πολυφυλετικότητας καί πολυθρησκευτικότητας.

Αὐτές οἱ ἐπίμονες στοχεύσεις τῆς μετάλλαξης τῶν κοινωνιῶν δημιουργοῦν γκετοποιήσεις καί διαλύουν τόν κοινωνικό ἱστό. Πάρτε τό παράδειγμα τῶν σημερινῶν εὐρωπαϊκῶν πρωτευουσῶν καί κυρίως τοῦ Παρισιοῦ καί τῶν γκετοποιημένων προαστίων του.

Τά τραγικά γεγονότα τῆς 13ης Νοεμβρίου 2015 στό Παρίσι θά πρέπει νά ἀνοίξουν τά μάτια ὅσων θέλουν νά βλέπουν.

Σημειωτέον ὅτι ἡ multi culti (πολυ-πολιτισμική) ἐκπαίδευση εἶναι στίς προτεραιότητες τοῦ «νέου σχολείου», πού παράγει τή «γενιά τῆς ἀδιαφορίας».

Ἔτσι, λοιπόν, ὁ στόχος τῆς Νέας Τάξης εἶναι ἡ **δημιουργία ἄ-ριζων ἀνθρώπων** μέσα σέ μία διαλυμένη κοινωνία. Ἀπρόσωπων καί ἀνέστιων ἀνθρώπων σέ μιά ἀπρόσωπη κοινωνία, ὅπου θά κυριαρχεῖ ὁ φόβος (βλ. ἄνθηση τρομοκρατίας), μέ στόχο νά ἐκχωρήσουμε τήν προσωπική, πολιτική καί ἐθνική ἐλευθερία μας, γιά νά

ἐξασφαλίσουμε τάχα ἀσφάλεια. **Ὅποιος ὅμως θυσιάζει τήν ἐλευθερία γιά χάρη τῆς ἀσφάλειας, δέν ἀπολαμβάνει οὔτε τό ἕνα οὔτε τό ἄλλο οὔτε καί εἶναι ἄξιος γι᾽ αὐτά, λόγῳ τῆς δουλοφροσύνης του**!

Ἡ γενιά, πράγματι, τῆς ἀδιαφορίας ὠθεῖται ἐπίμονα νά ζεῖ τό «ἐδῶ καί τώρα»**χωρίς ἀναφορά στό χθές** (Ἱστορία, ρίζες) **οὔτε στό αὔριο** (ἐπιθυμία γιά ζωή, ἀξίες, ἰδανικά, στόχους ὑψηλούς γιά τό μέλλον). Τό μήνυμα, πού περνοῦν οἱ «ἰνστρούχτορες» τῆς Νέας Τάξης, εἶναι τό carpe diem (=ἄδραξε τή στιγμή, ζῆσε τό τώρα) ἐξ οὗ καί ἡ «εὐχή» «νά περνᾶτε καλά» (στόχος ζωῆς γιά τό 95% τῆς σημερινῆς νεολαίας στή Γαλλία, σύμφωνα μέ ἔρευνα πού μνημονεύει ἡ Πολονύ.)

4. Σύγχρονος μηδενισμός

Ὅλη αὐτή ἡ κοινωνική παθολογία, πού εἶναι βαθύτατα πνευματική, μᾶς ὁδηγεῖ στό φαινόμενο τοῦ κυρίαρχου σύγχρονου μηδενισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπίσης εἶναι κλειδί κατανοήσεως τῆς καταστάσεως, ὅπως διαμορφώνεται στόν κόσμο μας. Εἶναι αὐτό πού λέγει ὁ Θεόδωρος Ζιάκας στό βιβλίο του «Ὁ σύγχρονος μηδενισμός» «Ναί σέ ὅλα μέσα στό τίποτα».

Τό φαινόμενο τοῦ μηδενισμοῦ ἀναλύει θαυμάσια καί ὀρθοδοξότατα στό ὁμώνυμο βιβλίο του (ἐκδ. Μυριόβιβλος) ὁ μακαριστός π. Σεραφείμ Ρόουζ.

Ἔχουν προηγηθεῖ, φυσικά, οἱ σπουδαῖες ἀναλύσεις τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἀθέου οὐμανισμοῦ, πού ἔκαναν οἱ Σέρβοι ἅγιοι Ἰουστῖνος Πόποβιτς καί Νικόλαος Βελιμίροβιτς.

Ὁ ἄθεος οὐμανισμός τοῦ ὑπερήφανου εὐρωπαίου ἀνθρώπου ὁδήγησε στόν μηδενισμό, πού περιγράφει ὁ Νίτσε, καί ἀπό ἐκεῖ στόν «μηδενισμό τῆς καταστροφῆς» καί στόν σύγχρονο μηδενισμό τοῦ «Ναί σέ ὅλα μέσα στό τίποτα».

Θυμίζω τά λόγια τοῦ Νίτσε ἀπό τό βιβλίο του «Ἡ χαρούμενη γνώση», λόγια πού βάζει ὁ Νίτσε στό στόμα ἑνός τρελλοῦ: «Τόν σκοτώσαμε (τόν Θεό), ἐσύ καί ἐγώ. Εἴμαστε ὅλοι δολοφόνοι του! Ὅμως πῶς τό κάναμε; Πῶς μπορέσαμε νά πιοῦμε τή θάλασσα; Ποιός μᾶς ἔδωσε τό σφουγγάρι νά σβήσουμε ὅλον τόν ὁρίζοντα; Τί κάναμε, ὅταν ἀπομακρύναμε αὐτήν τή γῆ ἀπό τόν ἥλιο της; Πρός τά ποῦ κατευθύνεται τώρα; Ποιά ἡ δική μας κατεύθυνση κίνησης; Μακρυά ἀπό ὅλους τούς ἥλιους; Μήπως παραπαίουμε διαρκῶς; Μπροστά, πίσω, πλαγίως, πρός ὅλες τίς κατευθύνσεις; Ὑπάρχει ἀκόμη πάνω καί κάτω; Μήπως πλανώμαστε μέσα στό ἀτελείωτο μηδέν; Μήπως τό κενό δέν ἀναπνέει πάνω μας; Δέν ἔγινε πιό κρύο; Μήπως ἡ νύχτα δέν ἔρχεται πιά διαρκῶς, ὁλοένα καί σκοτεινότερη;»

Σημειωτέον ὅτι **μηδενισμός σημαίνει ἐν τέλει ὅτι δέν ὑπάρχει (ἀπόλυτη)**

Ἀλήθεια. Ἄρα ὅλα εἶναι σχετικά. Ἐξ οὗ καί τό κυρίαρχο ἐπίσης στήν ἐποχή μας ρεῦμα τοῦ συγκρητισμοῦ (κομμάτι καί αὐτό τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς).

Ἄρα, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει ἀλήθεια, λέγει ὁ Νίτσε, ὅλα ἐπιτρέπονται. Ἤ γιά νά τό ποῦμε μέ τά λόγια τοῦ ἀξεπέραστου Ντοστογιέφσκυ «Ἄν δέν ὑπάρχει Θεός, ὅλα ἐπιτρέπονται». Ἀπό ἐδῶ ξεκινᾶ ὁ μηδενισμός τῆς καταστροφῆς.

Ὅπως κάθε σκαλοπάτι στοῦ κακοῦ τή σκάλα μᾶς πηγαίνει καί πιό κάτω στό σκοτάδι, ἔτσι πλέον ἕνα τμῆμα τῆς «γενιᾶς τῆς ἀδιαφορίας», ἀναθρεμμένο μέ τό πνεῦμα τοῦ «Ναί σέ ὅλα μέσα στό τίποτα», μέ τό ὁποῖο πνεῦμα ἀνέθρεψε τά παιδιά της ἡ «γενιά τοῦ Πολυτεχνείου», ἔφθασε ἀπό τήν ἀδιαφορία στό μίσος γιά ὅλους καί γιά ὅλα. Ἔφθασε στόν «μηδενισμό τῆς καταστροφῆς», πού προαναφέραμε. Ἐκδήλωση αὐτοῦ τοῦ πνεύματος ἦταν ὁ Δεκέμβρης τοῦ 2008, ὁπότε κάηκε ἡ μισή Ἀθήνα (καί ὄχι μόνον αὐτή). Τό «πνεῦμα» αὐτό ἐκφράζουν συνθήματα τοῦ τύπου «Ἑλλάδα ψόφα, νά ζήσουμε ἐμεῖς», συνθήματα ὑπογραφόμενα μέ τήν πεντάλφα τοῦ λεγομένου ἀναρχοαυτόνομου χώρου. (βλ. ἀνάλυση τοῦ Γιώργου Καραμπελιᾶ στὸ περιοδικό Ἄρδην, τ. 100, σσ. 15-18, ὑπό τόν τίτλο «Viva la muerte» ἤ «νά πεθάνει ἡ Ἑλλάδα γιά νά ζήσουμε ἐμεῖς»)

Σύμφωνα μέ τόν Γ. Καραμπελιά (Ἄρδην, τ. 100, ἔνθ᾽ ἀνωτ.), «Τόν Δεκέμβρη τοῦ 2008 ρίζωσε ἕνα φαινόμενο μετατροπῆς τοῦ διάχυτου ἀτομικισμοῦ τῆς νεολαίας σέ πολιτικό μηδενισμό». «Ἦταν μιά ἀτομικιστική ψευδο-"ἐξέγερση", ὅπου θριάμβευσε ὁ ἀπόλυτος ἀνορθολογισμός τοῦ ἀτομικοῦ δικαιώματος χωρίς ὑποχρεώσεις, ἐνῶ εἶχε ἐξαφανισθεῖ κάθε συλλογική ταυτότητα». **Εἶχε ἐξαφανισθεῖ, δηλαδή, ἡ αἴσθηση τοῦ κοινοτικοῦ πνεύματος (τό «Ἐμεῖς» τοῦ Μακρυγιάννη), πού ἄρδευε πάντοτε τήν παράδοσή μας**.

Καί νά παρατηρήσουμε ἐδῶ ὅτι, γενικότερα ἡ βία στίς σύγχρονες δυτικές κοινωνίες εἶναι βία ἀνορθολογική καί ἀτομικιστική.

5. Παιδοκολακεία

Τό κεντρικό μήνυμα τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς εἶναι **ἡ αὐτοθέωση τοῦ ἀνθρώπου χωρίς Θεό**. Ὁ ἀνθρωπο-θεός εἶναι τό πρότυπο τοῦ «νέου ἀνθρώπου». Αὐτό σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τήν ὀρθόδοξη ἁγιοπατερική παράδοσή μας, ὅπου ὁ στόχος τοῦ ἀνθρώπου μέσα στήν ἐκκλησία εἶναι νά φθάσει στήν κατά χάριν θέωση, σέ κοινωνία ἀγάπης καί ὑπακοῆς μέ τόν μόνο ἅγιο ἀπό τήν φύση του τριαδικό Θεό.

Ὁ ἀντίχριστος στόχος τῆς αὐτοθέωσης ἔχει ἄμεση σχέση μέ τόν μαχητικό ἀντι-θεϊσμό καί ἀντι-χριστιανισμό, πού ἐκφράζει π.χ. ὁ Ρῶσσος μηδενιστής Νετσάγιεφ, στά χρόνια τοῦ Ντοστογιέφσκυ: «Δέν ὑπάρχει Θεός. Ἄρα Θεός εἶμαι ἐγώ»! καί: «Ζήτω ἐγώ»!

Τά μηνύματα τῆς «νέας ἐκπαίδευσης» πρός αὐτόν τόν σκοπό (τῆς αὐτο-θέωσης) εἶναι πληθωρικά. Στόχος νά φουσκώσει ὁ ἄνθρωπος καί εἰδικά ὁ νέος ἀπό ἐγωισμό. Στό πλαίσιο αὐτό, τοῦ ἐγωιστικοῦ φουσκώματος, σημαντικό ρόλο παίζει καί **ἡ παιδοκολακεία**, ἡ ὁποία καταστρέφει τά παιδιά. (βλ. ἄρθρο Σαράντου, Καργάκου, «Κηφηνεῖον "Ἡ Ὡραία Ἑλλάς"», Παρακαταθήκη, τ. 45, Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2005, σσ. 11-13)

Πράγματι **καλλιεργεῖται ἀπό τούς παιδοκόλακες στά παιδιά ἡ πεποίθηση ὅτι εἶναι τό κέντρο τοῦ κόσμου**. Οἱ νέοι προσομοιώνονται μέ ξεχωριστή κοινωνική τάξη (βλ. Πολονύ, σ. 104). Ὅλα θά πρέπει νά ὑποκλίνονται στήν «αὐτοῦ μεγαλειότητα, τό παιδί».

Δέν εἶναι τυχαῖο τό μήνυμα πού περνάει «φέιγ βολάν» τῆς Antifa (τῶν λεγομένων ἀναρχοαυτόνομων) στήν Ἀθήνα: «6 χρόνια μετά... γονεῖς, Ὑποκλιθεῖτε στό μεγαλεῖο τῶν παιδιῶν σας...» (Ἀπό τό περιοδ. Ἄρδην τ. 100, σ. 18). Γιά πρώτη φορά στήν ἱστορία «οἱ νεώτεροι κάνουν κουμάντο στούς μεγαλύτερους» (Καραμπελιάς, ἔνθ᾽ ἀνωτ.).

Αὐτό εἶναι τό φυσικό ἐπακόλουθο «μιᾶς γενικευμένης καί μεθοδικῆς καταστροφῆς ἀξιῶν καί προτύπων σέ μιά κοινωνία παιδοκεντρική, πού ἀνέτρεφε τούς νέους της ὡς περιούσια γενιά χωρίς ὑποχρεώσεις ἀλλά μόνο μέ δικαιώματα» (Καραμπελιάς, ἔνθ᾽ ἀνωτ.)

Αὐτά πού λέμε τώρα συνδέονται μέ κάποιες κυρίαρχες γραμμές τοῦ «νέου σχολείου», στή γραμμή τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Ἔτσι κέντρο τοῦ σχολείου καί τῆς μαθησιακῆς διαδικασίας θεωρεῖται ὁ μαθητής (μαθητοκεντρικό σχολεῖο). Δόγμα τῶν «μοντέρνων» δασκάλων εἶναι: «Ἔχουμε νά μάθουμε ἀπό τούς μαθητές ὅσα καί ἐκεῖνοι ἀπό ἐμᾶς» (Πολονύ, σ. 216).

Ἔτσι ὁ δάσκαλος ἀντικαθίσταται ἀπό τόν λεγόμενο «ἐμψυχωτή». Ἀποτέλεσμα: **ἡ ἐξίσωση πρός τά κάτω**!

Στή Γαλλία πρότυπο γλώσσας γιά τό σχολεῖο εἶναι ἡ γλῶσσα τῶν ὑποβαθμισμένων παρισινῶν προαστείων.

Ἐπίσης: Δόγμα στή Γαλλία ἀπό τή δεκαετία τοῦ ᾽70: «Καθηγητές, οἱ μαθητές σας δέν καταλαβαίνουν ὅταν μιλᾶτε στή δική σας γλῶσσα. Προσαρμοσθεῖτε στή δική τους» (Πολονύ, σ. 181)

Ἐδῶ βέβαια δέν ἔχουμε τή σωστή παιδαγωγικά ἀρχή νά μιλήσει ὁ δάσκαλος στό ἐπίπεδο τοῦ μαθητῆ. **Ἐδῶ κατεβαίνει ὁ δάσκαλος, ὄχι γιά νά ἀνεβάσει τόν**

μαθητή, ἀλλά γιά νά μείνει μαζί του χαμηλά.

Μιλήσαμε γιά τό φούσκωμα τοῦ ἐγωισμοῦ, πού περνᾶ ὡς μήνυμα ἀπό τή «νέα ἐκπαίδευση». Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι αὐτό (ἡ προβολή τοῦ ἐγώ) εἶναι μία ἀπό τίς συνέπειες τοῦ λεγομένου «ἐπικοινωνιακοῦ μοντέλου», τό ὁποῖο κυριαρχεῖ στίς ἡμέρες μας καί στά σχολικά προγράμματα. (Πολονύ, σ. 188).

Σύμφωνα μέ τόν Regis Debray «Ἡ ἐπικοινωνία [ἡ κυριαρχία, δηλαδή τοῦ ἐπικοινωνιακοῦ μοντέλου] ἀποτελεῖ ἄρνηση καί καταστροφή τῆς μετάδοσης [δηλ. τῆς ἀληθινῆς παιδείας]. Ἡ ἐπικοινωνία, συνεχίζει ὁ Debray, μιλᾶ κυρίως στό συναίσθημα καί “εἶναι ὁ θάνατος τῆς σκέψης”». (Πολονύ, σσ. 192, 194).

Τελικῶς ἔχουμε μιά τυραννία, πού ἐπιβάλλει ἡ κυριαρχία τοῦ ἐπικοινωνιακοῦ μοντέλου.

6. Ἄνθρωποι χωρίς σθένος

Ἡ «νέα ἐκπαίδευση» στοχεύει στή «διαμόρφωση εὐπροσάρμοστων στίς ἀνάγκες τῆς ἀγορᾶς χαρακτήρων» (βλ. σπουδαῖο βιβλίο Δάφνης Βαρβιτσιώτη, Νέα Ἐποχή. Ἐξέλιξη ἤ χειραγώγηση;, ἐκδ. Σταμούλη, Ἀθήνα 2004, σ. 300). Θέλουν νά διαμορφώσουν ἀνθρώπους «προσαρμοστικούς», «εὐέλικτους» καί «ἀντικαταστάσιμους». Ἔτσι θά ἔχουμε τόν «εὐπροσάρμοστο» ἐνήλικο, ὁ ὁποῖος μέσῳ καί τῆς «διά βίου μάθησης» θά «προσαρμόζεται» συνεχῶς καί δέν θά ἀντιδρᾶ σέ ἐπώδυνα ἐργασιακά μέτρα, στέρηση δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν, ἀτομικῶν δικαιωμάτων κ.ο.κ.

Ἡ «νέα ἐκπαίδευση» θέλει νά φτιάξει ἀνθρώπους χωρίς σθένος (πολλῷ μᾶλλον χωρίς πνευματικό σθένος), χωρίς ἀνδρισμό, χωρίς «τσαγανό», γιά νά δέχονται ἀδιαμαρτύρητα τή στέρηση τῶν ἐλευθεριῶν καί ἐν τέλει τῆς ἐλευθερίας τους.

Καθώς ἡ διαφήμιση παίζει τεράστιο ρόλο στήν ἀφομοίωση τῶν ἐπιθυμητῶν κοινωνικῶν προτύπων, δεῖτε τό προβαλλόμενο πρότυπο τοῦ νέου ἄνδρα σήμερα. Ἐκφράζεται ἀπό τό pyjama boy. Πρόκειται γιά ἕνα νέο ἀγόρι μέ ἀπροσδιόριστα μεταξύ ἀρσενικοῦ καί θηλυκοῦ χαρακτηριστικά, πού καθισμένο μέ πυτζάμες στόν καναπέ κρατᾶ μιά κούπα καφέ. Εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς **νωθρότητας** καί τῆς παθητικότητας.

7. Προώθηση τῆς ὁμοφυλοφιλίας

Ἀλλά, ἄς περάσουμε καί στήν ὁμοφυλοφιλική «ἀτζέντα», ἡ ὁποία ἔχει μιά ἀπό τίς πρῶτες θέσεις στίς προτεραιότητες τίς ἀμερικανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ὅπως

ἐδήλωσε τό 2014 ὁ ἴδιος ὁ Ἀμερικανός Ἀντιπρόεδρος Τζό Μπάιντεν, ἑβραϊκῆς καταγωγῆς.

Τά παιδιά πρέπει νά υἱοθετήσουν τή διαστροφική ἄποψη ὅτι τό φύλο ἐπιλέγεται (ἐννοεῖται μετά τή γέννηση).

Θυμηθεῖτε τίς «παρελάσεις ὁμοφυλοφιλικῆς ὑπερηφάνειας» πού προωθοῦνται παγκοσμίως μέ σπόνσορες τίς κορυφαῖες πρεσβεῖες τῶν χωρῶν τοῦ δυτικοῦ κόσμου, μέ πρῶτες-πρῶτες τίς Η.Π.Α.

Στό πλαίσιο τῆς πολιτικῆς ὀρθότητας, αὐτοῦ τοῦ νέου φασισμοῦ, δέν θά πρέπει κανείς νά εἶναι «ὁμοφοβικός». «Ὁμοφοβία», σύμφωνα μέ τούς νεοταξίτες ἰνστρούχτορες εἶναι μιά νοσηρή, μιά ψυχοπαθολογική συμπεριφορά ἀρνητισμοῦ καί δυσανεξίας ἀπέναντι στή «διαφορετική» σεξουαλική ἐπιλογή.

Ὁπότε τά πράγματα ἀντιστρέφονται. Δέν εἶναι οἱ ὁμοφυλόφιλοι, πού θά πρέπει νά αἰσθάνονται ἄσχημα καί ἐνδεχομένως νά κρύβουν τήν παρέκκλισή τους, ἀλλά καλλιεργοῦνται αἰσθήματα ἐνοχῆς στούς φυσιολογικούς ἀνθρώπους, γιατί δῆθεν καταπιέζονται οἱ ὁμοφυλόφιλοι, καί ἐν τέλει καλλιεργοῦνται στούς φυσιολογικούς αἰσθήματα ἐνοχῆς, ἐπειδή δέν εἶναι καί αὐτοί ὁμοφυλόφιλοι!

Τό προβαλλόμενο πρότυπο ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἀμφισεξουαλισμός (ὁ ἀνδρόγυνος ἄνθρωπος). Θυμηθεῖτε τήν Κοντσίτα, πού τῆς δώσανε προπέρυσι [2014] τό βραβεῖο τραγουδιοῦ στή Γιουροβίζιον. Σημειωτέον ὅτι στόν ἑβραϊκό μυστικισμό, τήν καμπάλα, τό θέμα τοῦ ἑρμαφρόδιτου ἤ ἀνδρόγυνου ἀνθρώπου (σέ ἕνα πρόσωπο) εἶναι μεγάλης σημασίας.

8. «Καταπολέμηση τοῦ ρατσισμοῦ»

Ὁ κατάλογος τῶν κατασκευασμένων ἀπό τή Νέα Τάξη «φοβιῶν» εἶναι ἀρκετά πλούσιος. Ὅμως οἱ πιό ἐπικίνδυνες «φοβίες» ἀπέναντι στό «διαφορετικό» εἶναι -κατ᾽ αὐτούς- ἡ ὁμοφοβία, ἡ ἰσλαμοφοβία καί ἡ φοβία ἀπέναντι στό ἐθνικά διαφορετικό, ἡ ὁποία, αὐτή ἡ τελευταία, βαφτίζεται «ρατσισμός».

Θά πρέπει νά ξέρουμε ὅτι ἡ Νέα Τάξη ἔχει καί τή δική της γλῶσσα, τή «νέα γλῶσσα». Τά ἔχει πεῖ ὅλα αὐτά ὁ Τζώρτζ Ὄργουελ στό γνωστό του βιβλίο «1984», τό ὁποῖο ἔγινε καί ταινία· σᾶς συνιστῶ νά τή δεῖτε (ὑπάρχει σέ ἀντι-νεοταξικά blogs).

Στή νέα γλῶσσα λοιπόν ἀλλάζει ἡ τρέχουσα σημασία τῶν λέξεων. Ἔτσι «καταπολέμηση τοῦ ρατσισμοῦ» (ἕνας ἀπό τούς κύριους στόχους τῆς σύγχρονης προπαγάνδας καί τοῦ «νέου σχολείου») εἶναι ἡ ἀπενεργοποίηση τῶν ὑγιῶν ἀντανακλαστικῶν προστασίας τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς πνευματικῆς, ἱστορικῆς,

φυλετικῆς καί βιολογικῆς συνέχειας καί αὐτοσυντήρησής του, πού ἔχει ὁ Ἕλληνας καί γενικῶς ὁ δυτικός ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶναι καί ὁ στόχος ὅλης αὐτῆς τῆς πολυ-πολιτισμικῆς κλπ. προπαγάνδας.

Ἡ νοσηρή φαντασία τῶν προωθητῶν τῆς ὁμοφυλοφιλίας καί κάθε ἄλλης ἀν–ωμαλίας (α στερητικό καί ὁμαλός) ἔφθασε στό σημεῖο νά ὀργανώσουν τό 2014, ἐπίσημα καί μέ κάλυψη τῆς διεύθυνσης πρωτοβάθμιας ἐκπαίδευσης στήν Ἀθήνα, ἡμερίδα γιά παιδιά Δημοτικοῦ, γιά νά ἐνημερωθοῦν ὥστε νά μή γίνουν ὁμοφοβικά!

Ὅ,τι ἰσχύει γιά τήν «καταπολέμηση τῆς ὁμοφοβίας», ἰσχύει καί γιά τήν «καταπολέμηση τοῦ ρατσισμοῦ».

Ἐν τέλει, ὅποιος ἀγαπᾶ τά πολυτίμητα τζιβαϊρικά (στρατηγός Μακρυγιάννης) τῆς παραδόσεώς του, θά πρέπει νά αἰσθάνεται ἔνοχος, γιατί αὐτό εἶναι «ρατσισμός»!

Θά ἔχετε ἴσως ὑπ᾽ ὄψιν σας τά προγράμματα «ἐκπαίδευσης στή διαφορετικότητα καί στήν ἀνεκτικότητα», τά ὁποῖα ἐφαρμόζουν καί ἄλλα ὑπουργεῖα (ὄχι μόνον τό Παιδείας, ἀλλά καί τό Νέας Γενιᾶς, Ἀθλητισμοῦ κ.ἄ.). Π.χ. τό νά κάνει ἕνας χριστιανός ποδοσφαιριστής τόν σταυρό του στό γήπεδο ἀπαγορεύεται καί ἐπισύρει ποινές· εἶναι «ρατσισμός» κατά τήν νεοταξική ὁρολογία. Ἐάν ὅμως ἕνας μουσουλμάνος ἐξωτερικεύσει τήν πίστη του στό γήπεδο, δέν θά τοῦ ποῦν τίποτε. Καί ἀκόμη: Οἱ μουσουλμάνοι μποροῦν π.χ. νά αὐτομαστιγώνονται στούς δρόμους τοῦ Πειραιᾶ, γιατί ἔτσι ἐκφράζουν τή θρησκευτικότητά τους. Αὐτό εἶναι πολυπολιτισμικότητα. Τό νά κάνεις τόν σταυρό σου ἤ καί τό νά φορᾶς σταυρό εἶναι «ρατσισμός»!

Εἶναι ἐκφραστικό ἕνα σκίτσο: Ἴσως τό ἔχετε δεῖ. Ἕνα μαυράκι λέγει σ᾽ ἕνα συνομήλικό του λευκό παιδάκι «Εἶμαι περήφανος πού εἶμαι μαῦρος». Ὁ ἄλλος ἀπαντᾶ: «Αὐτό εἶναι ὑπέροχο».

Καί ἀπό κάτω: Λέγει ὁ μικρός λευκός: «Καί ἐγώ εἶμαι περήφανος γιά τήν καταγωγή μου» Καί τό μαυράκι τόν «καρφώνει»: «Εἶσαι ρατσιστής»!

Ἡ Νέα Τάξη μέ τήν ἐπικόλληση ἐτικέτας -«ρετσινιᾶς», σάν κι αὐτή τοῦ «ρατσιστῆ», ἐπιδιώκει νά ἀπομονώσει ὅσους γίνονται ἐνοχλητικοί.

9. Ἐθνομηδενισμός

Καί ἔτσι ἤρθαμε καί στόν ἐθνομηδενισμό, ἕνα ρεῦμα κυρίαρχο, δυστυχῶς, στούς χώρους τῆς «διανόησης», πού δηλητηριάζει κυρίως τίς ψυχές τῶν παιδιῶν μας, ὅταν διοχετεύεται ὡς μήνυμα ἀπό τά σχολικά ἐγχειρίδια, τά ὁποῖα τότε γίνονται πραγματικά φονικά ἐγχειρίδια (μαχαίρια), πού σφάζουν.

Μάλιστα ἡ ἀλληλοϋποστηριζόμενη κάστα τῶν ἐθνομηδενιστῶν- ἀποδομητῶν ἔχει πιάσει στήν πατρίδα μας ἀλλά καί γενικότερα στόν δυτικό κόσμο ὅλα τά «πόστα», στά Πανεπιστήμια κυρίως καί στά «Πανεπιστημιακά Ἰνστιτοῦτα Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς», τά ὁποῖα ἡ Πολονύ χαρακτηρίζει «γκουλάγκ τῆς γνώσης» (Πολονύ, σ. 229).

Ξέρετε τά σταλινικά γκουλάγκ, γιά τά ὁποῖα ἔγραψε ὁ νομπελίστας Ἀλέξανδρος Σολζενίτσυν.

Ὁ στόχος τους εἶναι νά ξαναγράψουν τήν Ἱστορία μέ τρόπο πού συμφέρει στά ἀφεντικά τους. Βαρειά ἡ ἔκφραση ἀλλά ἀληθινή. Οἱ ντιρεκτίβες ἔρχονται ἀπ᾽ ἔξω ἀλλά καί οἱ δικοί μας πολλές φορές ἀποδεικνύονται βασιλικότεροι τοῦ βασιλέως.

Τό κόμπλεξ καί τό μίσος τῶν ἐθνομηδενιστῶν ἀπέναντι στήν ἱστορική ἀλήθεια εἶναι τέτοιο, ὥστε φθάνει ὁ Dominique Borne, ἐγκέφαλος τῶν νέων (ἐδῶ καί 20 περίπου χρόνια) σχολικῶν προγραμμάτων, στή Γαλλία, νά δηλώνει στό περιοδικό «Le Debat» τό 2000, ὅτι «πρέπει νά καταρρίψουμε τό μύθο τῆς ἱστορικῆς συνέχειας» (Πολονύ, σ. 146). Αὐτό πού θέλουν νά κάνουν εἶναι νά σκοτώσουν τήν ἐθνική συλλογική ἱστορική μνήμη. Στόχος τους εἶναι ἡ γενοκτονία τῆς μνήμης, ὅπως εὔστοχα χαρακτηρίσθηκε.

Τό μίσος τους -πραγματικό μίσος- γιά τήν Ἱστορία, τίς ρίζες, τό παρελθόν βρίσκει πρόσφορο ἔδαφος νά ἀναπτυχθεῖ τροφοδοτούμενο ἀπό τόν μεγάλο θαυμασμό πού τρέφει τό πνεῦμα τοῦ Διαφωτισμοῦ (Μοντερνισμοῦ ἤ Νεωτερικότητας) γιά τό καινούργιο καί τήν ἀποστροφή του πρός τό παλιό. Ἡ «πρόοδος» εἶναι ἡ ἀγαπημένη «θεά» τοῦ Μοντερνισμοῦ, καθώς **ὅ,τι νεώτερο θεωρεῖται καλύτερο, ἀποτελεσματικότερο κ.ο.κ. σέ σχέση μέ τό παλαιότερο**.

Σᾶς θυμίζω καί τό σύνθημα «Νά τελειώνουμε μέ τό παλιό». Κεντρικό πολιτικό σύνθημα καί τῶν τελευταίων μηνῶν ἀπό τά κόμματα τοῦ λεγομένου συνταγματικοῦ τόξου.

10. Στόχος ἡ κατάργηση νοῦ καί λογικῆς

Στή μάχη γιά νά δημιουργηθεῖ ὁ «νέος ἄνθρωπος», ὁ ἄνθρωπος πού θά ἔχει ἀπενεργοποιημένη τή σκέψη καί τήν κρίση (αὐτό κάνουν καί οἱ νέες αἱρέσεις ἤ σέκτες), ἐκτός ἀπό τήν Ἱστορία **βομβαρδίζεται καί ἡ λογική** (τό ἔλλογο στοιχεῖο στόν ἄνθρωπο).

Ἔτσι προωθοῦνται στήν ἐκπαίδευση ἡ «πλάγια σκέψη», ἡ «σκέψη χαμηλῶν πιθανοτήτων» (ἔχουν καί ἐπιστημονικοφανῆ ὀνόματα), ἡ συναισθηματική νοημοσύνη (πού εἶναι πολύ τῆς μόδας), ἡ ἐκπαίδευση στόν «Νοῦ τῆς Νύκτας» κ.ἄ. (βλ. Δάφνης

Βαρβιτσιώτη, «Νέα Ἐποχή. Ἐξέλιξη ἤ Χειραγώγηση;», ἔνθ᾽ ἀνωτ., σσ. 297, 301, 252 κ.ἄ.

Οἱ ἐπιχειρήσεις αὐτές «κατεδάφισης» τῆς λογικῆς καί τῆς Ἱστορίας συνδυάζονται μέ τήν ἐπιχείρηση ἐναντίον τῆς γλώσσας, πού ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν γλωσσική ἀνεπάρκεια τῶν μαθητῶν, πού καί αὐτό δέν εἶναι «ἀτύχημα», ἀλλά ἔγκλημα ἐκ προμελέτης.

Γιά τό θλιβερό ἐπίπεδο τῆς γλώσσας τῶν νέων παιδιῶν σήμερα στήν Ἑλλάδα καί στή Δύση εὐθύνονται ἐκτός τῶν ἄλλων καί δύο συνειδητές ἐπιλογές τοῦ νέου σχολείου, πού εἶναι: α) Ἡ προτεραιότητα στήν προφορική καί ὄχι στή γραπτή γλῶσσα καί β) Τό γεγονός ὅτι δέν γίνεται συστηματική διδασκαλία τῆς Γραμματικῆς καί τοῦ Συντακτικοῦ.

11. Ὕπουλη εἰσαγωγή τῆς γιόγκα στά σχολεῖα

Γιά νά ἀπενεργοποιηθεῖ καί καταργηθεῖ ἡ προσωπική κρίση καί σκέψη (δῶρο τοῦ Θεοῦ καί αὐτή) χρησιμοποιεῖται καί ὁ **διαλογισμός** (meditation), πού εἶναι ἀναπόσπαστα συνδεδεμένος μέ τήν ἰνδουιστική **γιόγκα** (yoga).

Γιά νά μήν ὑπάρξουν ὅμως ἀνιδράσεις, εἰσάγεται ὕπουλα μέ τή μορφή τεχνικῶν χαλάρωσης γιά τήν μείωση καί ἀποβολή -ὅπως λένε- τοῦ ἄγχους τῶν μαθητῶν καί «γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς μαθητικῆς παραβατικότητας καί ἐπιθετικότητας». Δηλαδή, ἀφοῦ πρῶτα ἔκαναν παιδιά θηρία καί ἐπαναστάτες - μηδενιστές, μετά πᾶνε νά διορθώσουν τάχα τό πρόβλημα, πού οἱ ἴδιοι δημιούργησαν. Ἀλλά τό «φάρμακο», πού προτείνουν γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς ἀρρώστιας, μπορεῖ νά θεραπεύσει π.χ. τήν πνευματική γρίππη ἀλλά προξενεῖ πνευματικό καρκίνο, διότι καρκίνος εἶναι ἡ κατάργηση τοῦ νοῦ, τοῦ ἐλ-λόγου στοιχείου τῆς ψυχῆς καί τῆς κριτικῆς ἱκανότητος.

Οἱ τεχνικές τῆς γιόγκα καί τοῦ διαλογισμοῦ (meditation) δέν εἶναι τεχνικές διεύρυνσης τοῦ νοῦ, ὅπως διαφημίζονται, ἀλλά τεχνικές ἐπικοινωνίας μέ τά πεπτωκότα πνεύματα (δαίμονες) καί τεχνικές κατάργησης τοῦ νοῦ. Ἔτσι κατασκευάζονται ἄνθρωποι ρομπότ μέ ὑποταγμένες συνειδήσεις. Αὐτό κυρίως γίνεται στίς λεγόμενες σέκτες, δηλ. στίς σύγχρονες αἱρέσεις.

Ὁ στόχος αὐτῶν πού κατασκευάζουν τή «γενιά τῆς ἀδιαφορίας» εἶναι νά πιάσουν τό παιδί ἀπό τήν πιό τρυφερή ἡλικία, ἤδη ἀπό τόν βρεφονηπιακό σταθμό. Στόχος τους εἶναι τό **ἀποκρυφιστικό σχολεῖο**.

Πρέπει νά εἴμαστε «πονηρεμένοι» ἀπέναντι στίς προσπάθειες πού κάνει ὁ Big Brother νά μᾶς ἁρπάξει τά παιδιά.

Ὅλοι οἱ ὁλοκληρωτισμοί (ἤδη ἀπό τήν «Πολιτεία» τοῦ Πλάτωνος) ἤθελαν νά ἔχει τό κράτος καί ὄχι οἱ γονεῖς τόν πρῶτο καί τελευταῖο λόγο στήν ἀγωγή τῶν παιδιῶν.

Τό «ὁλοήμερο σχολεῖο» θά μποροῦσε νά μήν εἶναι τόσο ἀθῶο.

Κοντά σέ ὅσα προανεφέρθησαν θά πρέπει νά συνυπολογίσουμε μιά σειρά ἀπό νοσηρές τάσεις καί συμπεριφορές μέσα στήν κοινωνία, οἱ ὁποῖες διευκολύνουν τήν πύκνωση τῶν τάξεων τῆς «γενιᾶς τῆς ἀδιαφορίας».

Τέτοιες εἶναι:

12. Εὐδαιμονισμός – ἡδονισμός.

13. Λατρεία τοῦ Ἐγώ.

«Ἀγάπα τόν ἑαυτό σου» ἤ «Νά ἀγαπιέστε» εἶναι τό μήνυμα πού περνᾶ. Λέγοντας «νά ἀγαπιέστε», δέν ἐννοοῦν νά ἀγαπᾶ ὁ ἕνας τόν ἄλλο, ἀλλά νά ἀγαπᾶ ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό του! Εὔστοχα παρατηρήθηκε ὅτι ἔχουμε ἤδη ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τήν ἐποχή τοῦ μοντερνισμοῦ καί μεταμοντερνισμοῦ καί βρισκόμαστε στήν **ἐποχή τοῦ ναρκισσισμοῦ**.

14. Φυγοπονία.

Ὁ πολιτισμός μας εἶναι ὁ «πολιτισμός» τῆς ἐλάχιστης δυνατῆς προσπάθειας γιά τό μέγιστο θετικό ἀποτέλεσμα.

Ὅλα θέλουμε νά γίνονται εὔκολα, γρήγορα, χωρίς κόπο.

Θυμᾶστε τήν παλιά διαφήμιση «Ψεκάστε, σκουπίστε, τελειώσατε»;

Αὐτά εἶναι στόν ἀντίποδα τοῦ Ὀρθοδόξου πνεύματος, πού ἐκφράζεται μέ τό «δῶσε αἷμα καί λάβε πνεῦμα».

Ἀλλά καί οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι ἔχουν πεῖ ὅτι «Τά καλά κόποις κτῶνται».

• Ἄλλα μηνύματα:

Ἄλλα μηνύματα, πού συντελοῦν στό νά παραχθεῖ ὡς ἀποτέλεσμα ἡ γενιά τῆς ἀδιαφορίας, ἡ κουτσουρεμένη πνευματικά, πού -ἄν δέν βοηθηθεῖ- πηγαίνει εὔκολα ἀπό τήν ἀδιαφορία καί τό «μπούχτισμα» ἀπό κάθε τι καί γιά κάθε τι, στόν μηδενισμό τῆς καταστροφῆς, ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ μίσους γιά ὅλους καί γιά ὅλα:

15. Δεῖτε τό διαφορετικό χωρίς προκατάληψη.

Δεῖτε τό διαφορετικό χωρίς προκατάληψη, ἀκόμη κι ἄν αὐτό εἶναι ὁ διάβολος. Ἔτσι ἔχουμε τό «sympathy for the devil» ἤ: Ὁ ἑωσφόρος εἶναι ὁ «ἀδικημένος θεός» (Εἶναι κι αὐτό ἕνα εἶδος διαφορετικότητας) ἤ: Ἐξοικειωθεῖτε μέ τήν «ἄλλη πλευρά» (π.χ. «Ὑπερπροσωπική Ψυχολογία» τοῦ Abraam Maslow) ἤ: Ἐξοικειωθεῖτε μέ τήν «θεά» Κάλι τοῦ Ἰνδουισμοῦ κ.ἄ..

16. Πνεῦμα κακῶς ἐννοούμενης ἀνοχῆς.

Ὅλα τά παραπάνω ἄς συνδυαστοῦν καί μέ τό κυρίαρχο στίς ἡμέρες μας, πνεῦμα τῆς κακῶς ἐννοούμενης ἀνοχῆς, ὡς συνέπεια ἀποδοχῆς τῆς «διαφορετικότητας». Αὐτό τό πνεῦμα συνδέεται ὡς αἰτία ἤ ἀποτέλεσμα μέ μιά ἐλαστική συνείδηση τοῦ «ἔλα μωρέ τώρα, τί σέ πειράζει; Μή γίνεσαι ὑπερβολικός», καί: «ἐγώ θά βγάλω τό φίδι ἀπό τήν τρύπα;»

17. Ἡ πολιτικοποίηση - κομματικοποίηση τῶν μαθητῶν.

Ρόλο στή μεγάλη ζημιά, πού ἔγινε, ἔχει παίξει καί ἡ πολιτικοποίηση - κομματικοποίηση τῶν μαθητῶν, στήν ὁποία ὠθήθηκαν μετά τή μεταπολίτευση τοῦ 1974. Ὅμως τά τελευταῖα χρόνια καί **τό ὑγιές ἐνδιαφέρον γιά τά κοινά ἔχει χαθεῖ, ἀφοῦ ἔδωσε τή θέση του στόν ἀμοραλισμό** καί τή διαφθορά καί ἀπό ἐκεῖ στόν μηδενισμό τῆς καταστροφῆς, ὅπως ἤδη ἀναφέραμε («Ἑλλάδα, ψόφα, γιά νά ζήσουμε ἐμεῖς»!)

18. Ρόλος τῆς «Νέας Ἀριστερᾶς»

Σ᾽ αὐτή τήν καταστροφική πορεία κατεδάφισης μετά τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο τεράστιο ρόλο διεδραμάτισε ἡ λεγομένη Σχολή τῆς Φραγκφούρτης, ἡ λεγομένη «Νέα Ἀριστερά» (Ἔριχ Φρόμ, Μαρκοῦζε, Ἀντόρνο κ.ἄ., ὅλοι «κατά σύμπτωσιν» ἑβραϊκῆς καταγωγῆς)

• Τά Ἀποτελέσματα

Τά ἀποτελέσματα ὅλης αὐτῆς τῆς συνδυασμένης ἐπιχείρησης κατεδάφισης ἤδη φάνηκαν, νομίζω.

Τά συνοψίζει σέ ἐπίπεδο σχολείου ἡ Νατάσα Πολονύ, λέγοντας ὅτι «ἡ ἀναγωγή τῆς ἀποχαύνωσης σέ παιδαγωγική μέθοδο» (Πολονύ, σ. 119) καί ἡ κρίση μετάδοσης τοῦ σχολείου σημαίνει ὅτι τελικά οἱ μαθητές δέν μαθαίνουν.

Σημαίνει ὅτι «Οἱ νέοι τελειώνουν τίς σπουδές τους χωρίς νά ἔχουν βάσεις», «Τό

σχολεῖο κατασκευάζει γενιές ἀναλφαβήτων, πού δέν ἔχουν καμμία πιθανότητα πρόσβασης σέ καλύτερες βιωτικές συνθῆκες». Ἀφήνουμε τό ὅτι βγάζει τό σχολεῖο «ξύλα ἀπελέκητα» δηλ. ἀ-μόρφωτους ἀνθρώπους.

Καί ἀκόμη καί κυρίως «Παράγουμε μέ τή σέσουλα ὑποταγμένα μυαλά».

Ἔτσι ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ρήξης μετάδοσης τῆς γνώσης (ὄχι τῆς «ξερῆς») ἀπό γενιά σέ γενιά διαπιστώνουμε τήν μεγάλη ἀποσύνδεση (διάσταση) τῆς σημερινῆς γενιᾶς κάτω τῶν 25 ἐτῶν ἀπό τίς προηγούμενες. Ὑπόψιν ὅτι ἡ Πολονύ τά γράφει αὐτά πρίν ἀπό 10 χρόνια. Τί θά ἔλεγε ἄραγε σήμερα;

Παρ᾽ ὅλα αὐτά, ἔχουμε διατήρηση τοῦ μύθου μιᾶς νεολαίας ἀνοιχτόμυαλης καί καλλιεργημένης, ἀκόμη καί ὅταν δυσκολεύεται «λιγάκι» στή γραφή καί τήν ἀνάγνωση (!).

Ὁ γνωστός ἄξιος δάσκαλος Δημήτρης Νατσιός κάνει σύνδεση αὐτῆς τῆς (σκόπιμης) ἀποτυχίας τοῦ γαλλικοῦ (καί ὄχι μόνο) σχολείου μέ τήν παραγωγή τεράτων (τρομοκρατῶν) στόν χῶρο τῆς Εὐρώπης σήμερα (βλ. σημαντικό ἄρθρο του, πού δημοσιεύσαμε στήν προηγούμενη Παρακαταθήκη).

• Ἀντιμετώπιση

Καί τώρα λοιπόν τί κάνουμε;

Ἀναφέρω πολύ σύντομα μερικά κατά τή γνώμη μου σημαντικά:

α. Νά ξαναθυμηθοῦμε ἔννοιες ὅπως: **σεβασμός, καθῆκον (ὄχι μόνο δικαιώματα) καί ὑπομονή**.

β. Ἡ ἐκπαίδευση (ἤ καλύτερα ἡ Παιδεία) ἀπό τή φύση της προϋποθέτει τήν **αὐθεντία, παράδοση, ἱεραρχία**.

Πολύ ὡραῖα περιγράφει τό πραγματικό σχολεῖο ὁ Σταῦρος Ζουμπουλάκης, ὁ ὁποῖος προλογίζει τό προαναφερθέν βιβλίο της Νατάσας Πολονύ «Τά χαμένα παιδιά μας». Λέγει:

«***Ἱδρυτική συνθήκη τοῦ σχολείου εἶναι ὅτι ὑπάρχει κάποιος πού γνωρίζει (ὁ δάσκαλος) καί κάποιος πού δέν γνωρίζει (ὁ μαθητής) καί ὅτι ὁ δεύτερος προσέρχεται στόν πρῶτο γιά νά διδαχθεῖ καί νά μάθει. Ἡ σχέση δασκάλου καί μαθητῆ εἶναι ἐξ ὁρισμοῦ ἄνιση καί ἀσύμμετρη. Χωρίς αὐτή τή συνθήκη σχολεῖο δέν ὑπάρχει. Στό κέντρο του ἑπομένως δέν βρίσκεται τό παιδί, ἀλλά ἡ διδασκαλία, ἡ διά τῆς διδασκαλίας μάθηση. Τί θά διδαχθεῖ ὁ***

μαθητής, ποιό θά εἶναι τό περιεχόμενο τῆς διδασκαλίας, αὐτό δέν τό ὁρίζουν οἱ ἐπιθυμίες καί τά διαφέροντα τοῦ μαθητῆ ἀλλά ἡ παιδαγωγοῦσα Πολιτεία. Ὁ μαθητής λοιπόν πηγαίνει σχολεῖο, γιά νά διδαχθεῖ αὐτό πού ἄλλοι ἔχουν ὁρίσει καί ἀποφασίσει ὅτι πρέπει νά ἔχει μάθει, πρίν «βγεῖ στή ζωή», σύμφωνα μέ τή σοφή ἑλληνική ἔκφραση. Ὁ μαθητής πηγαίνει σχολεῖο, γιά νά μάθει γράμματα, γιά νά μάθει δηλαδή συγκεκριμένα περιεχόμενα καί ὄχι γιά "νά μάθει νά μαθαίνει", ὅπως λέει ἕνα τρέχον εὐφυολόγημα, τό ὁποῖο εἶναι μιά πελώρια ἀνοητολογία, γιά τόν ἁπλούστατο λόγο ὅτι μόνο μαθαίνοντας συγκεκριμένα περιεχόμενα μαθαίνει κανείς τελικά νά μαθαίνει. Ἡ περιβόητη κριτική ἱκανότητα, ἡ ἀνάπτυξη τῆς ὁποίας ἔχει ἀναχθεῖ σέ πρωταρχικό στόχο τῆς ἐκπαίδευσης, προϋποθέτει μαθητεία, σπουδή, κοπιαστική μελέτη. Τό σχολεῖο δέν εἶναι χῶρος ἐπικοινωνίας, ζωῆς, ἐξουδετέρωσης τῶν κοινωνικῶν ἀδικιῶν καί ταξικῶν ἀνισοτήτων καί ἄλλων «ὡραίων πραγμάτων», εἶναι κατ᾽ ἀρχήν χῶρος διδασκαλίας καί μάθησης, εἶναι θεσμός μετάδοσης. Τό σχολεῖο ὡς θεσμός μετάδοσης προϋποθέτει τήν παρουσία μέσα στή σχολική αἴθουσα ἑνός δασκάλου, πού πιστεύει βαθιά στήν παιδευτική ἀξία τοῦ μαθήματός του, τό περιεχόμενο τοῦ ὁποίου θέλει νά μεταδώσει στούς μαθητές μαζί μέ τήν ἀγάπη του γιά αὐτό, ἑνός δασκάλου, πού θεωρεῖ ἀδιανόητο ἕναν κόσμο ἀπό τόν ὁποῖο θά ἀπουσιάζει, ὅ,τι ἐκεῖνος γνωρίζει καί διδάσκει. Διαφορετικά δέν εἶναι δάσκαλος ἀλλά ἐμψυχωτής (animateur) μιᾶς ὁμάδας ἀνηλίκων, θά δίνει στά παιδιά τόν λόγο, ὅπως ἐπιτάσσει ἡ σχολική δημοκρατία, ἀλλά ἐκεῖνα δέν θά ἔχουν πιά τί νά ποῦν, ἔξω ἀπό τηλεοπτικά στερεότυπα, τά ὁποῖα αὐτός πρέπει νά ἀκούσει μέ προσοχή καί σεβασμό, ἀφοῦ ὅλες οἱ γνῶμες εἶναι ἰσότιμες.

"Ἔχει μεταδοτικότητα" λέγαμε γιά τόν δάσκαλο, ὅταν θέλαμε νά τόν ἐπαινέσουμε, ἔχει δηλαδή τήν ἱκανότητα νά μεταδίδει στούς μαθητές αὐτό πού γνωρίζει, τά περιεχόμενα τοῦ μαθήματός του. ***Ἡ μεταδοτικότητα εἶναι μιά τέχνη πού τό θεμέλιό της βρίσκεται στή βαθιά γνώση τοῦ ἀντικειμένου****. Σήμερα λένε πώς εἶναι ἐπικοινωνιακός, ὅτι ἔχει ἐπικοινωνιακό χάρισμα καί ἄλλα παρόμοια.* ***Μετάδοση καί ἐπικοινωνία: ἡ διαφορά ἀνάμεσά τους εἶναι τεράστια*** *καί οἱ πολιτικές καί πολιτιστικές συνέπειες αὐτῆς τῆς διαφορᾶς κολοσσιαῖες*».

γ. **Πρέπει νά φύγουμε ἀπό τήν ἀντίληψη ἑνός «κόσμου μιᾶς χρήσης» ἑνός κόσμου δηλαδή πού τόν χρησιμοποιοῦμε καί μετά τόν πετᾶμε**.

δ. **Νά δημιουργήσουμε πάλι τήν αἴσθηση ὅτι ἀνήκουμε σ᾽ ἕναν κόσμο, ὅπου μοιραζόμαστε τίς ἴδιες ἀξίες καί τήν ἴδια κληρονομιά**. Σήμερα «αὐτό πού ἑνώνει τόν πληθυσμό εἶναι μία ἀνοχή ἀνάμικτη μέ ἀδιαφορία καί στηριγμένη στό σύμβολο τῆς πίστεως τῆς ἐποχῆς μας: "Εἶναι ἐπιλογή μου"». (Πολονύ, σ. 115).

ε. **Νά ξαναλειτουργήσει τό Κρυφό Σχολειό**. Οἱ δάσκαλοι καί καθηγητές, πού ἀγαποῦν τά παιδιά, νά βάλουν στήν ἄκρη τά «Βιβλία γλώσσας», πού κατήντησαν κατά τήν εὔστοχη παρατήρηση τοῦ Δημήτρη Νατσιοῦ περιοδικά ποικίλης ὕλης καί συνταγές μαγειρικῆς, καί νά δώσουν στά παιδιά Χριστό καί Ἑλλάδα, χρησιμοποιώντας ἄλλα διδακτικά βιβλία, πού ἔχουν ἀποσυρθεῖ ἀπό τούς ἀποδομητές Νεοταξίτες.

στ. Νά δοθεῖ τό βάρος τῆς ἀγωγῆς στήν **Οἰκογένεια** καί στήν **Ἐκκλησία** (ἀφοῦ τό σχολεῖο εἶναι τό κύριο μέσο τῆς πνευματικῆς γενοκτονίας τῶν παιδιῶν μας).

ζ. **Νά δουλέψει κυρίως τό Παράδειγμα**.

η. **Περισσότερο νά μιλοῦμε στόν Θεό γιά τά παιδιά καί ὄχι στά παιδιά γιά τόν Θεό καί μάλιστα χωρίς παράδειγμα**.

• Ἐπίλογος

Καί γιά νά κλείσουμε, ὅπως ἀρχίσαμε, μέ τόν ἅγιο Παΐσιο τόν Ἁγιορείτη.

Νά τί γράφει γιά τήν **ἀντιμετώπιση τῆς ἀδιαφορίας** (καί τοῦ μηδενισμοῦ, θά προσθέταμε):

*«Ἡ ἀδιαφορία γιά τόν Θεό φέρνει τήν ἀδιαφορία καί γιά ὅλα τά ἄλλα· φέρνει τήν ἀποσύνθεση. Ἡ πίστη στόν Θεό εἶναι μεγάλη ὑπόθεση. Λατρεύει ὁ ἄνθρωπος τόν Θεό καί ὕστερα ἀγαπάει καί τούς γονεῖς του, τό σπίτι του, τούς συγγενεῖς του, τήν δουλειά του, τό χωριό του, τόν νομό του, τό κράτος του, τήν πατρίδα του.**Ἕνας πού δέν ἀγαπάει τόν Θεό, τήν οἰκογένειά του, δέν ἀγαπάει τίποτε** · καί φυσικά δέν ἀγαπάει οὔτε τήν πατρίδα του, γιατί καί ἡ πατρίδα εἶναι μιά μεγάλη οἰκογένεια. Θέλω νά πῶ, ὅλα ἀπό ἐκεῖ ξεκινᾶνε. Δέν πιστεύει ὁ ἄνθρωπος στόν Θεό, καί μετά οὔτε γονεῖς οὔτε οἰκογένεια οὔτε χωριό οὔτε πατρίδα ὑπολογίζει. Καί αὐτά εἶναι πού πᾶνε τώρα νά διαλύσουν, γι᾽ αὐτό δημιουργοῦν μιά κατάσταση ρεμπελιό»*. (Λόγοι Β΄, σσ. 30-31)

Θά τούς ἀφήσουμε νά τό πετύχουν; Ο Χ Ι.

Σᾶς εὐχαριστῶ.

(Ὁμιλία στή Σχολή Γονέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας στό Ἀγρίνιο, Κυριακή 22 Νοεμβρίου 2015.)

(Πηγή:http://www.imglyfadas.gr/portal/gr/details.asp?cdPro=478790FB-5626-4B58-9828-9D279B01846A)